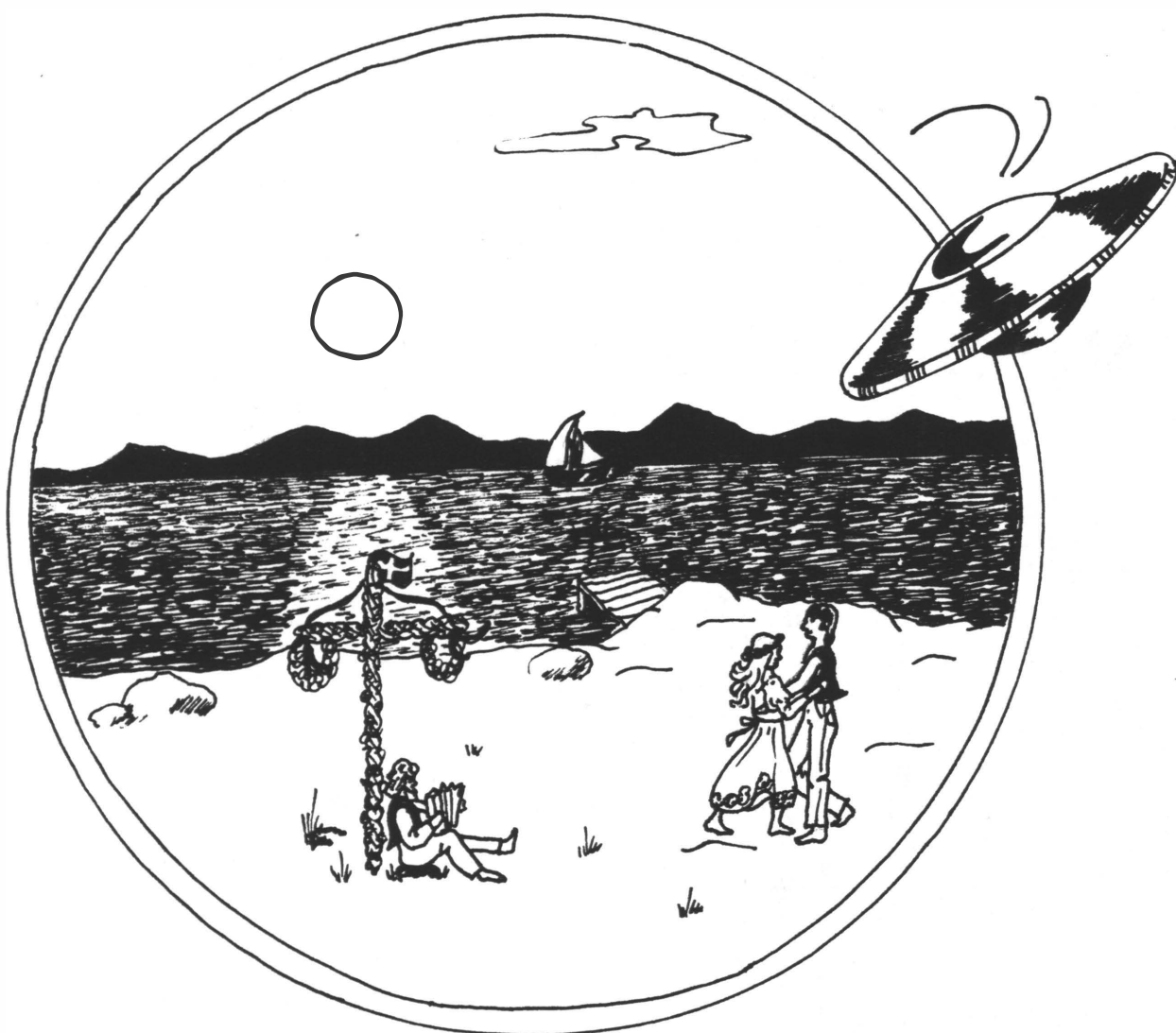

UFO - lytt

Extra sommarnummer

1991

VÄSTERBERGSLAGENS
UFO ~ förening

Precis som de två senaste somrarna har vi gjort en extra tidning som ni får. Det brukar ju bli tid över för lite läsning under lata semesterdagar...

Några rapporter finns inte med denna gång, utan dem spar vi till ordinarie tidning. Hoppas det blir lite intressant läsning iallafall.

Innehållsförteckning:

- sid 2.-3. Känd sierska förutspår om UFO.
- sid 4 - 6 UFO iakttagelser vid A.F. baser.
- sid 7 - 9 Vem bevakar oss?
- sid 10 Lite smått o gott...
- sid 11 - 12 Skrämmande upplevelse i Bollnäs
- sid 13 - 15 Atlantis - legend eller sanning?
- sid 16 - 17 När Saharaöknen var grön.
- sid 18 - 20 De vandrande stenarna.
- sid 21 Översättningar, urklipp
- sid 22 Lite smått o gott...
- sid 23 - 24 Blev Allan kidnappad av främmande varelser?
- sid 25 - 26 Div klipp.

Hoppas att alla får en solig och skön sommar !!!

RED.

Pärlemor- moln för- gyllde himlen

Ett gasmoln från Persiska Viken? Himlafenomen? Eller kanske ett UFO?

Det regnbågsskimrande molnet högt över Sundsvall förbryllade många under måndagseftermiddagen. Inte bara i Sundsvall, molnet var synligt över stora delar av Norrland.

SMHI:s meteorologer vid Midlanda var också förvånade, men gav svaret på gåtan.

- Det är ett pärlemormoln i stratosfären. En mycket ovanlig molntyp. Jag har aldrig sett det förr, säger Anders Hjort.

• Ett pärlemorskimrande moln i skyn - ett himlafenomen, eller ett jättecken i krigstider? Nej, molnet var just vad det såg ut som: ett pärlemormoln i stratosfären.

Förbryllade och smått oroliga människor ringde SMHI vid solnedgången i går.

- Ett tunt, vackert moln, skimrande av kristaller i regnbågens färger, högt uppe i skyn, beskrev de.

Och meteorologerna kunde titta själva, molnet var väl synligt på himlen.

Förvåning

Molnet väckte viss förvåning, men meteorologerna var de rätta att finna förklaringen.

- Det här är något mycket ovanligt, ett så kallat pärlemormoln.

- De ligger väldigt högt, i stratosfären, och syns därför över stora områden, förklarar Anders Hjort vid SMHI Midlanda.

På den höga höjden är det i normala fall torrt och inga moln bildas.

- Nu har vi haft kraftiga västvindar och fått upp fukt. Det bildas då iskristaller i stratosfären, kristaller som normalt inte syns.

Men när solen går ned, i en låg vinkel, tänds kristallerna och fungerar som miljontals små prismor när de bryter solljuset. Därav molnets vackra färg.

Men skådespelet syns bara en kort tid.

- Solen måste stå i en viss vinkel. Molnet blir osynligt igen när mörkret faller, säger Anders Hjort.

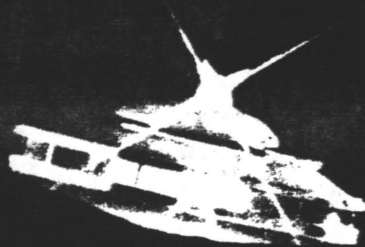
Första gången

Han har under sina år som meteorolog aldrig sett något liknande.

- Molnet tyddes säkert som ett tecken eller förebud förr i tiden, eftersom det är så sällsynt.

Eva-Lena Lindbäck

Nu vet vi att vi inte är ensamma i universum!

I Hemmets Veckotidning nr 7 i år stod det att läsa en hel del om vad den kända sierskan Anna Elisabeth Westerlund förutspår för framtiden. Eftersom hon berör UFO-saken så kan det kanske vara intressant att se vad hon skriver...

"Vår planet går in i ett mycket dramatiskt århundrade. Om inte världens nationer går samman för att skydda jorden ser jag en katastrof. Ganska tidigt i det kommande seklet ska man konstatera att vinkeln på den axel kring vilken jorden roterar har ändrats. Polerna har förskjutits med klimatförändringar som följd. Detta kan bero på den obalans som utvinning av olja, gas och metaller åstadkommit. Tyngdpunkter har helt enkelt förflyttats på jordens yta. När århundradet närmar sig sitt slut är jorden fortfarande fruktbar, fast naturtillgångarna är på upphällningen. Befolkningen på jorden har plötsligt fått ett annat perspektiv. Vi vet då att vi inte är ensamma i universum. Vi har nämligen mött och etablerat kontakt med existenser från andra världar...

Inom vetenskapen ska man i det kommande seklet göra närmast otroliga landvinningar, kanske främst på rymdforskningens område. Ganska snart upptäcks ett rymdbränsle som kommer att vara till mycket god hjälp vid utvecklingen av den utomjordiska trafiken. Bränslet får beteckningen Oxy Forte 4PG och har en sådan effekt att viktlösheten i rymden elimineras. Rymdtrafiken ger som bieffekt en mycket sensationell upptäckt, som ska skapa en global debatt lika intensiv och bitter som den gången det gällde frågan om jorden var rund eller platt. Jag ser en annan attityd växa fram när det gäller UFO. Steg för steg blir iakttagelserna tätare och forskningsinsatserna ökar. Ämnet tas upp på flera universitet i skilda länder. Innan seklet är till ända ska jorden ha fått kontakt med andra existenser i rymden. UFO kommer att förklaras och kontakten kommer att ge ett hoppfullt framtidsperspektiv. Anledningen till att denna kontakt dröjt är helt enkelt den att vår intelligens tidigare inte räckt till för att riktigt tolka signalerna från rymden.

3

Jordens innandöme kommer under det kommande seklet att röra sig mer än förr. Detta orsakar skalv och vulkanutbrott. Dessa fenomen kommer inte heller norden att slippa undan. Underligt nog leder detta till att vi tjänar på utbrotten! I deras spår finner vi nya metaller värda att utvinna och vetenskapen sätts på nya prov. På flera ställen i världshaven ska man hitta spår efter tidigare levande bosättningar, vilket tyder på att dessa ställen tidigare legat över havsytan. Man kommer i detta läge att på allvar försöka finna Atlantis, den legendomsusade ön som en gång lär ha varit en viktig anhalt i havet mellan Europa och Amerika. Om man lyckas kan jag inte se,,,

Det allt mildare klimatet får bland annat till följd att norska Svalbard blir något av en försöksstation där forskarna för in ny växtlighet och nya djurarter. Samtidigt ska en norsk-sovjetisk expedition försöka utforska botten under Nordpolen. Forskarna kommer att finna nya fiskarter och det gläds man över eftersom fisket försämrats katastrofalt under decennier. Den nya arten är en hajfisk väl lämpad till föda och fisket kommer åter igång i större omfattning.

I slutet av tidsepoken kommer intresset för arkeologi att öka starkt. Man kan nästan jämföra jorden med en sardinburk där myter om skatter och värdefulla fynd cirkulerar. I fokus för intresset är Mindre Asien, Latin Amerika och enstaka ställen i Norge och Egypten. Fynden från dessa länder kommer senare att ingå i en ambulerande världsutställning.

På ett ställe i Sydamerika görs dessutom ett viktigt UFO-fynd!!

Forskningen kring människan och föroreningarnas verkningar kommer fram till ett förbluffande resultat. Vi anpassar oss på ett oförklarligt sätt.

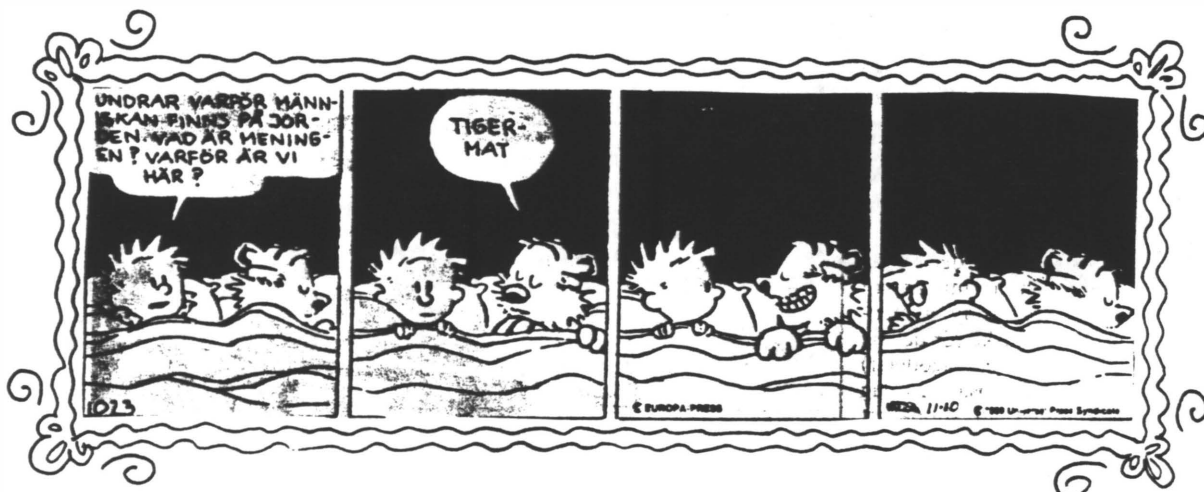
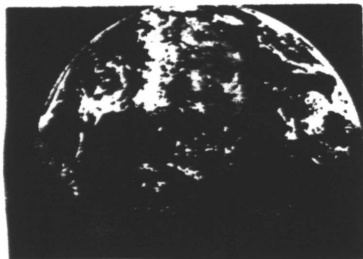
Vetenskapsmännen har emellertid konstaterat att jordens resurser nu definitivt är på väg att tömmas. Man arbetar för en radikal kursändring som också så småningom kommer till stånd.

Trots utvecklingen i rymden har vi inte kunnat skapa de utomjordiska kolonier vi drömde om under det tjugonde århundradet. Även om enstaka superrika personer kan äga sitt eget rymdskepp är majoriteten av planetens befolkning bunden till den.

Nu hoppas man på de utomjordiska kontakterna..."

Ja, stämmer allt detta så går vi en spännande framtid till mötes.

Det återstår att se.....

**KECKSBURG UFO-IAKTTAGELSER
VID A.F.BASER**

"PRESIDENT KENNEDY KOM TILL BASEN MEDAN JAG VAR I LOCKBORNE OCH KAN OMÖJLIGT TÄNKA MIG ATT DET KAN FINNAS FLERA SÄKERHETSANORDNINGAR ÄN DEM SOM JAG SÅG DENNA MORGON."

För 25 år sedan rapporterades ett UFO ha landat i ett skogsområde nära Kecksburg i Mt. Pleasant Township. För första gången säger nu vittnen att de såg föremålet vid två olika Air Force (flygvapen-) baser i Ohio precis dagarna efteråt.

Vittnena som vill vara anonyma, berättar att de tillsades av militären att inte diskutera vad de hade sett.

Strax innan solnedgången den 9 december 1965 korsade en ljus, orangefärgad eldboll himlen över Michigan, övre Ontario och västra delen av Erie-sjön. Föremålet fortsatte att närma sig jorden och iakttogs då och då Westmoreland Country himlen. Vittnen säger att det gled mot jorden med låg hastighet i ett skogbeväxt område nära Kecksburg.

Enligt några beräkningar samlades dussintals av militär personal på området och beordrade åskådarna att ge sig iväg.

Vittnen säger, att en öppen lastbil kördes fram till landningsstället och en liten stund senare körde bort med ett presenning-övertäckt föremål på flaket.

Den officiella rapporten från Förenta Staternas Flygvapen är, att en meteor passerade över området, och inte vidare syntes. Statspolisen i Greensburg sade att de genomsökte området den natten och följande dag men ingenting fann.

Två vittnen, bland dem James Romansky från Derry, erinrade sig att de för flera veckor sedan sett föremålet på marken den natten i Kecksburg.

Stan Gordon, som är ledare för det Greensburg-baserade sällskapet för studium av det oförklarliga, sade att vittnena-i skilda intervjuer-beskrev det som ett brons-färgat föremål, format som ett ekollon, ungefär 4 m. långt och 3 m.högt. Samtliga påstod att det var omlindat med obegripliga tecken.

Trots människornas berättelser insisterar några i Kecksburg på att rapporterna inte är något annat än påhittat nonsens. Man säger att föremålet kan ha passerat över himlen den dagen, men aldrig fallit ner någonstans nära Kecksburg.

UFO händelsen i Kecksburg fick nationell uppmärksamhet i september i NBC:s "Olösta Mysterier". Tvivlare, av vilka många äger jord i området där föremålet landade, försökte utan framgång att få programmet annullerat.

Efter sändningen ringde mer än 100 människor "Olösta Mysterier" för att erbjuda ytterligare information.

U.

Bland dessa finns en man från Westmoreland Country som tjänstgjorde i USA:s Flygvapen och var stationerad i Lockbornes flygbas i Ohio, nära Columbus, i december 1965. Robert Adams (inte hans verkliga namn) säger att stämningen var på kokpunkten under de tidiga morgontimmarna den 10 december 1965 då händelsen bör ha inträffat.

I egenskap av flyg-polis berättar Adams att hans enhet omedelbart avsändes till en hangar där de posterades ut och sedan vaktade. Han säger att en öppen lastbil med ett pressenning övertäckt föremål på flaket körde in i hangaren och att de högsta officerarna beordrade polisen att skjuta för att döda var och en som försökte komma in utan att ha edsvuren tystnadsplikt.

Adams säger att lastbilen hade kört in i basen genom den bakre porten, vilket var oerhört ovaligt emedan porten är belägen på en utomordentligt avlägsen del av området.

Han sade att lastbilen passerade en liten bit framför honom och att föremålet på flaket tycktes vara cirka dubbelt så stort som en Volkswagen.

Adams säger att han fick sluta vakttjänsten klockan 6 eller 7 på förmiddagen, och hörde senare att lastbilen fortfarande med föremålet på flaket lämnade basen klockan 7.30 på kvällen, och körde till Wright Patterson Air Force bas, 6 mil väster om Dayton.

Han berättar att han tog avsked från flygvapnet ett år senare och återvände till Westmoreland Country, där han fick höra talas om Kecksburg-händelsen.

"På grund av överensstämelsen i tid för händelsen - dagen efter Kecksburg kraschen - och på grund av situationens topp-hemliga natur har jag inget tvivel om att föremålet som togs in i hangaren den morgonen i Lockborne var samma föremål som ramlade ner i Kecksburg", säger Adam.

"President Kennedy kom till basen medan jag var i Lockborne och det kan omöjligt finnas flera säkerhetsåtgärder än jag såg den morgonen".

Ett annat vittne, lastbilschauffören John Cummings (inte hans verkliga namn), berättar att han i verkligheten såg föremålet inne i byggnaden vid Wright Patterson den 12 december 1965, precis tre dagar efter den påstådda landningen.

Cummings, som gjorde leveranser för en byggnadsmaterial-firma i Dayton, berättar att en officer med mycket hög grad anlände till firman den 11 december och beställde ett strålnings och fukt oegenomträngligt tegel till byggandet av ett skyddsrum inne i en byggnad vid Wright Patterson. Cummings berättar att han och en kusin till honom levererade 6500 tegel till Wright Paterson nästa dag efter att de blivit instruerade av sin chef att inte diskutera någonting som de gemensamt kunnat observera.

"Vi lastade av tegelstenarna på pallar, och jag och min kusin beslöt att kika in för att se vad alla dessa hemligheter gällde." Cummings berättar: "Vakter körde omedelbart ut oss..men inte förrän vi hade sett det".

Cummings berättar att han såg en mörk brons-sak, klock-formad och omkring 5 meter vid vid basen, och omkring 4 meter hög.

Han berättar att en byggnadsställning omgav föremålet, som var täckt på tre sidor med ett fallskärmsliknande material som hängde ner från taket. Enligt Cummings höll 10 till 15 män i vita skyddsdräkter med

6
gummistövlar och gummihandskar och gasmasker på att försöka öppna föremålet.

"Dom tog oss utanför, och sade till oss att glömma bort vad vi hade sett." berättar Cummings. "Vi blev tillsagda att om 20 år skulle föremålet bringas till allmän kännedom."

Cummings berättar att några dagar senare hörde han att en annan lastbilschaufför hade sett en öppen militär-lastbil med ett pressening-övertäckt föremål på flaket köra från Pittsburg-området väster om väg 40 mot Wheeling, West Virginia och sedan till Columbus och Dayton.

Han säger att den upplysningen tillsammans med hans egen erfarenhet övertygar honom om att föremålet han såg vid Wright Patterson var detsamma som det som hade påståtts landa i Kecksburg.

Cummings hade intervjuats i stor utsträckning av Len Stringfield, en nationellt känd UFO-forskare och författare till Situation Röd: UFO Belägringen, publicerad av Doubleday.

"Jag har pratat med Cummings många gånger och jag har många skäl att tro att han talar sanning", säger Stringfield. "Han har aldrig tidigare varit intresserad av UFO och vill inte ha någon publicitet omkring sin erfarenhet."

Stringfield hävdar att Kecksburg har lika mycket betydelse som det kända Roswell fynd-fallet i New Mexico. Många forskare tror att USA:s regering hittade kroppar av utomjordiska varelser efter en eller möjligen två farkoster som föll ner i öknen nära Roswell år 1947. - "Med den mängd information Stan Gordon har samlat om Kecksburg skulle jag vilja placera det strax efter Roswell som historiens mest betydelsefulla fall av UFO-fynd."

Gordon som har samlat regeringsdokument och utarbetat tusentals sidor forskning om Kecksburg-fallet, berättar att nya upplysningar strömmar in nästan dagligen.

"Vi har åtskilliga nya vittnen som har framkommit efter det att 'Olösta mysterier'-segmentet gavs offentlighet i september", säger Gordon. "Många av dem är Kecksburgbor som befann sig på området den kvällen."

Gordon fortsätter att samla forskning och ber att var och en som har upplysningar skall kontakta honom genom att skriva till : Det Pensylvanska Sällskapet för Studier av det Oförklarliga, 6 Oakhill Ave., Greensburg, PA, 15601.

Gordon säger att det är ställt utom allt tvivel att ett föremål landade för 25 år sedan i Kecksburg.

"Det gjorde svängar, det svävade, det var definitivt ingen meteor," säger Gordon. "Var det ett utomjordiskt rymdskepp eller en högavancerad luftfarkost från USA eller ett främmande land? Vi kan inte vara säkra på något. Det enda som vi säkert vet är att regeringen fortsätter att hemlighålla hela händelsen."

- VAD ÄR DET SOM DE FÖRSÖKER DÖLJA?"

VEM BEVAKAR OSS ?

Den 22 februari 1984 hade vår jugoslaviska tidning ARENA en intressant artikel om ett nyligen siktat UFO, som kunde ses över hela Tjeckoslovakien.

Klockan 19.45 på fredagen den 2 dec. 1983, då gatorna i Prag, Karlovy Vary, Pilzen och i andra Tjeckiska städer, som vanligt var fyllda av week-end lediga människor, var luften klar och himlen översållad av stjärnor, syntes plötsligt ett strålande mångfärgat föremål, som sakta förflyttade sig rakt genom landet från nordväst till sydöst och telefonerna hos tidningar, radion och polisen började ringa, och ringde oavbrutet, då tusentals människor krävde att få veta vad som pågick.

Inte förrän under senare hälften av januari, då tillräcklig tid förflutit för att samla alla inkomna rapporter, kunde den Tjeckiska ungdoms journalen Mlada Fronta publicera en sammanställning över vad man sett.

De bästa och exaktaste uppgifterna kom från folk, som befann sig uppe bland landets högsta berg, vilka inte stördes av stadernas ljus och kunde överblicka en stor del av himlen, beskrev farkosten som ett tyst "fantomplan", med ljus fram och bak, som flög på en höjd av ung. 300 meter, och syntes vara 30-40 meter i storlek. Den kunde observeras under minst en minut.

En grupp soldater vid Karlovy Vary rapporterade:

En ljuspunkt uppenbarade sig plötsligt vid väster horisont omkring klockan 19.30. Vid ett tillfälle delade ljuset upp sig i 2 punkter, en med en lysande svans, som påminde om en raketsvans. Den andra lysande punkten antog sakta en trekantig profil och hela föremålet höll samma fart under hela överflygningen.

Intensiteten hos de separata ljusen på föremålet var starkare än ljuset på stjärnorna och helt stadigt. Efter ljuset kunde man skönja konturerna av farkosten, som påminde om svansen på en kom-et. Man kunde följa föremålet under en och en halv minut.

Ett annat ögonvittne, ing. L.K. säger: "Endast framdelen var klart synlig och då den passerade över oss skymde den stjärnorna. På den osynliga delen av föremålet syntes tre mindre plattor av vitt ljus, sett underifrån. Föremålet ändrade inte höjd och riktning, men dess runda ljus tycktes ändra sin profil till att bli oval".

En ing. från Prag, J.U. som vid den tidpunkten befann sig i Krokonosi, tyckte först att det var ett jaktplan med landningsljusen tända. Sedan, berättade han, då föremålet passerade tändes ytterligare ljus och för ett ögonblick upplevde han en livfullt tindrande ljuseffekt. Det var sammanlagt 9 olika ljuspunkter med varierande intensitet, antingen vita eller gula eller orange. Man kunde inte se konturerna på föremålet. Man fick ett allmänt intryck av att det var "päron-format-nånting", genom vilket stjärnorna kunde ses ibland. Detta "päron" följdes av en lysande svans, en del av den kort och klar, den andra delen var mindre påtaglig.

Fenomenet observerades över hela den Tjeckiska republiken, men även på gränserna till Polen och Östtyskland fanns ögonvittnen.

Fenomenets varaktighet uppskattades till mellan 10 sekunder och upp till 3 minuter.

Ögonvittnen som bevakade fenomenet hela tiden sa att dom först såg en ensam ljuspunkt, sedan ett bländande sken och därefter flera ljuspunkter av varierande ljusstyrka, ibland glittrande. De vanligaste färgerna som rapporterades var, som den tjeckiske ingeniören sade, vit gul och orange.

9

Somliga påstod att det var en amerikansk "rymdskyttel", som var på väg ner från deras "rymdlabb"-station, men det kunde inte ha varit så, därför att ifrågavarande plan hade passerat över Tjeckoslovakien kl. 16.45 samma dag. Med andra ord 3 timmar tidigare.

Tjeckoslovakiens vetenskapsmän fastställde möjligheten av att det var en meteor. Den tjeckiska rymdakademins astronomiska sektion sa emellertid att någon meteor inte registrerats den natten. De Brittiska vetenskapsmän som håller reda på alla satelliter och deras omloppsbanor rapporterade att inte en enda av dessa 5000-tals satelliter eller delar av dem hade registrerats som nedfallande eller ur kurs.

En expert betonade att om alla dessa ögonvittnen över hela landet kunnat se föremålet kan den inte ha flugit lågt, utan mycket högt. Om detta är fallet, måste det vara ett kollosalt stort föremål.

Mlada Fronta uppmanade sina läsare att organisera särskild bevakning på dylika fenomen och rapportera dessa till dem. Illvilliga vetenskapsmäns försök att finna förklaringar leder inte ett steg närmare de som företagit det här besöket.

Som en Tjeckisk nyhetstidning påpekar: "Om nu utomjordiska varelser verkligen opererar här, utan vår vetskap, kommer vi sannolikt aldrig att få veta detta med mindre än att de själva är vänliga nog att berätta det för oss".

Källa: Översättning fr. FSR vol.29 nr.6-1984.

Ingvar Källving.

Lillkillen hade lärt av pappa att säga: "Jag måste pinka". Mamma tyckte det blev tjatigt och opassande med allt pinkande, så hon föreslog:

— Du kan väl säga att du behöver sjunga, när du är nödig.

Kort därpå övermattade lillkillen hos mormor. Mitt i natten väckte han mormor och sa:

— Mormor, jag behöver sjunga.

— Inte nu, mitt i natten. Det passar sig inte.

— Men mormor, jag är jätte-sjungnödig.

— Om du absolut måste sjunga nu, så gör det tyst i mormors öra.

Gul snö över finska Lappland

ROVANIEMI (TT-FNB)

■ Gul snö föll natten till måndagen över stora delar av södra Lappland i Finland. Den smuts-gula nederbörden observerades första gången i söndags kväll.

Snölagret var på måndagen i allmänhet 2-4 cm tjockt, men på en del ställen var det upp till 10 cm. Prover har tagits på den gula snön, men inga undersökningresultat väntas förrän på tisdagen. Forskaren Anna-Liisa Savolainen på Meteorologiska institutet tror att det ännu som färgat snön gul kommer från en plats mycket långt borta. Det kan t ex vara pollen eller jord, anser hon. Möjligt är också att det handlar om sand från någon öken i Afrika.

Förbättring 12-3-91

En rymdfärd

En vacker stjärnklar vinterkväll var jag som barn ute och åkte i källbacken. Det var ljust, nästan som på dagen. Hur roligt det än var att susa ner för den branta backen måste jag till sist sluta det roliga. Innan jag ställde ifrån mig kälken för att gå in kom jag att se upp emot himlen där stjärnorna tindrade så vackert. Ju längre jag såg mot himlen desto fler blev de. Slutligen var det som om jag oemotståndligt drogs upp mot allt det ljusa vackra. Jag tyckte jag svävade högt upp i rymden. Ju högre upp jag kom än ljusare och vackrare blev det.

Plötsligt slog mig tanken, hur skall jag kunna komma ned på jorden igen? Vid tanken på det kom jag att blunda. Då jag efter en stund öppnade ögonen stod jag på marken och höll stadigt i källstavar-na.

Jag förstod att den märkliga

rymdfärden bara var något jag tyckt mig vara med om. Efter allt det överdådigt vackra jag upplevt kändes det så högtidligt, precis som i kyrkan på juldagsmorgonen ja nästan ännu högtidligare. Det dröjde en stund innan jag var tillbaka i verkligheten igen och kunde gå in.

Väl inkommen undrades det om jag frös eftersom jag var så blek. Vad jag varit med om talade jag inte om, det var alltför fint och vackert för att skrattas åt vilket jag förmodade att mina äldre syskon skulle göra.

Efter den händelsen vågade jag inte se allt för länge upp mot stjärnorna. Följden av det var alltför överjordiskt vackert och överkligt att upplevas igen.

R.L.

NORRSKEN

Jag såg huru norrskenet flamma

det var en februarikväll.

Det skimrade så på himlen

som det gör från en spiselhäll.

Man blir fascinerad av ett sånt fenomen

och undrar vad är det som sker?

Ja, undra det får man när timmen är sen,

ty plötsligt det syns inte mer.

Asta Lundh
Hälsfors

Tusenårig kalender följde stjärnorna

BEIJING

Kinesiska forskare har i fyra år arbetat med en kalender, som använts under tusentals år av den nationella minoriteten Yi.

Yi-kalendern grundar sig på solens och stjärnornas rörelser. Månen används inte.

Yi-kalendern har 10 "månader" som indelas i tre perioder om 12 dagar. Dessa har namngivits enligt den traditionella kinesiska djurkretsen. Fem dagar tillkommer som extra helgdagar och en skottdag skjuts till vart fjärde år. Året blir på detta sätt 365,25 dagar långt. Det är en förvånansvärt exakt siffra med tanke på Yi-folkets primitiva observationsmetoder.

Nyåret infaller då skakeln i Karlavagnens stjärnbild pekar rakt mot söder och "Mittåret" då den pekar mot norr.

Man tror att kalendern går tillbaka till Xia-dynastin (12-16:e århundradet före Kr).

Den officiella almanackan från den tiden har förbryllat lärda män under århundraden. Med utgångspunkt från den traditionella kinesiska månkalendern är innehållet obegripligt. Men med en 10-månaders kalender av Yi-typ faller pusselbitarna på plats. (STA)

SOLEN FINNS ALLTID
-ÄVEN DÅ DEN INTE SYNS...

JAG TRODDE MIN SISTA STUND VAR KOMMEN....

Det händer ibland när Birgitta Floden varit ute med hundarna att hon stannar i trädgården och tittar upp mot den mörka kvällshimlen. Vad är det egentligen som finns där uppe?

Hon är inte rädd och skrädd längre. Men hon kommer aldrig att glömma den skräck som hon och kollegan Eva i nattpatrullen upplevde. Ett enormt bländande ljussken dök upp framför bilen – plötsligt började det röra sig mot dem...

Birgitta Floden står på förstubron utanför det timrade hälsingehuset i lilla Hertsjö utanför Bollnäs. Allvarlig och fundersam spanar hon ut över trädtopparna och upp mot himlen.

Vad var det hon såg den mörka augustinatten för ett par år sedan? Vad var det egentligen som dolde sig där uppe i den nattsvarta himlen?

- Det var en mycket märklig upplevelse säger hon lite dröjande medan hon drar sig till minnes. Hennes pigga ögon är intensivt blå och då och då tittar hon upp nästan som om hon vill försäkra sig om att det verkligen inte finns något därute.

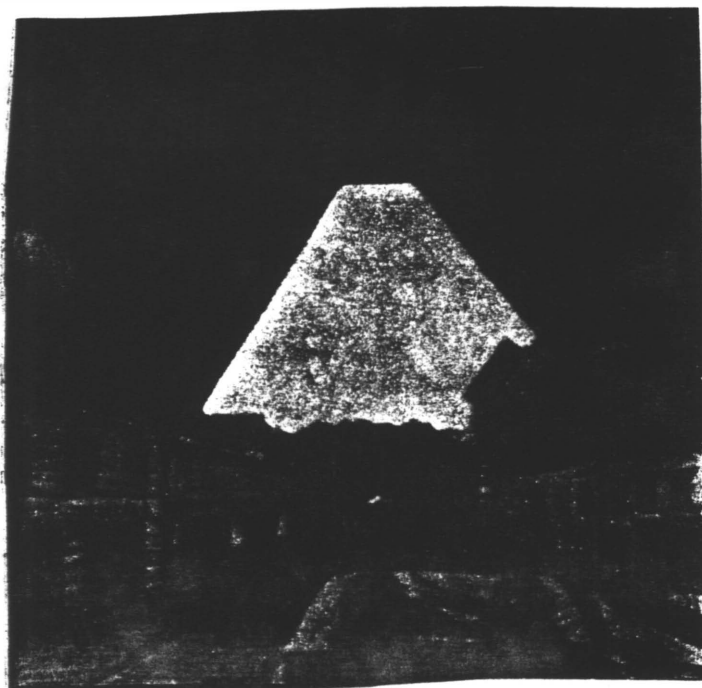
För två år sedan, när den märkliga händelsen ägde rum jobbade Birgitta som sjuksköterska. Hon var distriktssköterska och ingick i en nattpatrull, som gjorde hembesök hos patienter som behövde nattsjukvård.

- Avstånden är så stora här förklarar Birgitta. För att folk skulle slippa att resa så långt med sjuka barn kunde de istället ringa till oss. Birgitta och hennes väninna Eva hade sitt distrikt i Ovanåkers kommun, strax norr om Bollnäs.

- Det var i slutet av augusti. Luften var klar och hög, stjärnorna och månen syntes tydligt och framåt morgonen började det bli lite smekallt. Klockan var nästan fyra och de hade ett par besök kvar att göra innan passet skulle vara slut. Samhallena låg tysta och öde när de båda kvinnorna kom körande genom natten. Birgitta som satt i passagerarsätet tittade lite förstrött ut genom bilrutan och såg hur gator, hus och träd gled förbi. Men så hajade hon plötsligt till.

- Vad är det där! minns jag att jag ropade. Samtidigt försökte jag intala mig själv att det bara var någon som glömt att släcka ljuset över fotbollsplanen. Men innerst inne visste jag ju att det inte fanns någon idrottsplats åt det hållet. Nu tittade även Eva åt det håll Birgitta pekade och hon blev lika häpen över det hon såg. Hon kunde inte fortsätta köra utan stannade vid vägkanten och slog av motorn. Det blev dödstyst! De befann sig mitt inne i centrala Edsbyn strax utanför ett daghem. Långt bortanför husen alldeles ovanför trädtopparna fanns det märkliga - ett enormt ljussken.

- Det är omöjligt att säga hur långt borta det befann sig, kanske rörde det sig om två eller rent av fem kilometer. Cavsett avståndet måste det varit något jättelikt. Birgitta funderar en stund för att hitta något att jämföra med. - Kanske var det stort som ett hyreshus, säger hon till sist. Till formen såg det ut som en tratt eller kon, smalare upptill och bredare nertill. Konturerna var knivskarpa mot den svarta himlen. Konen var fylld av ett vitt, kallt och bländande intensivt ljus. Det gjorde nästan ont i ögonen att titta på det. Eva och Birgitta stirrade på ljuset och upprepade ständigt frågan "vad är det för nåt?" Mer kunde de inte få fram. Så började plötsligt ljuset att röra sig i riktning mot dem. På samma nivå och lika ljudlöst som tidigare gled det fram genom den mörka natten. Skogen och husen skymde sikten och gjorde det omöjligt att se var eller hur det slutade, om ljuset fortsatte att skina ner på marken.

- Vi kunde inte heller se varifrån ljuset kom. Det måste ju rimligtvis ha funnits en ljuskälla ovanför, men den syntes inte, Fenomenet fortsatte att närma sig Edsbyn och bilen. Det var fruktansvärt obehagligt. Jag kände mig så liten och hjälplös - trodde min sista stund var kommen och undrade förtvivlat vad som skulle hända när ljuset nådde fram... Men så, lika plötsligt som ljuset satt sig i rörelse stannade det. Där stod det i någon sekund, hängande i himlen som en ofantlig strålkastare.

- Sedan gjorde det en vändning och for tillbaka åt samma håll som det kommit. Samtidigt var det som om någon slagit till en strömbrytare så att ljuset släcktes. Det försvann inte helt, men av den tidigare så skarpt avgränsade ljuskroppen fanns det bara kvar en svag dimma av

ljus som virvlade omkring. Det liknade nästan en trollformel när det tynade bort och försvann.

Birgitta kände sig alldeles omtumlad av det som hänt. Känslorna var blandade, den paralyserande rädslan avtog och ersattes snart av nyfikenhet, samtidigt som hon fortfarande kände sig både skräddad och chockad.

- Vi började faktiskt helt planlöst att åka åt det hållet där vi sett ljuset. Det var så dumt att tro att vi skulle kunna se mer, men vi ville så gärna få klarhet. Det visade sig dock att det inte fanns några vägar åt det hållet så vi fick ge upp. En minut ungefär hade skådespelet pågått. Resten av natten ägnade vi åt att tala om det och diskutera alla tänkbara förklaringar, men någon lösning till det hela kom vi inte på! Sådana händelser är liksom för stora för oss människor, vi blir så små inför det oförklarliga. Det finns inte ord nog för att beskriva det. Efter den första tidens grubblande beslöt sig Eva och Birgitta trots allt att berätta om sin observation för ortstidningen. Kanske skulle det kunna hjälpa dem att hitta källan till ljuset. -Vi ville också veta om det var fler som sett fenomenet.

Det var det faktiskt! En bonde som bor alldeles intill Hertsjö, hörde genast av sig. Han hade sett samma sak, i samma väderstreck och vid samma tid, men inte heller han kunde hitta någon vettig grund för det starka ljuset. Även en lokförare som kört norrut från Stockholm hade sett ett märkligt sken i trakten av Bollnäs, men om det var vid samma tidpunkt eller i samma riktning som de andra observationerna gjordes vet vi inte.

Ortstidningen ville ha det till att det rörde sig om en rysk raketuppskjutning, men jag har väldigt svårt att tro på den förklaringen säger Birgitta, och skakar misstroget på huvudet. Det hade varit enkelt och bra att göra det, men jag kan bara inte! Fenomenet jag såg passar bara inte in på den beskrivningen.

Nu när det gått en tid sen händelsen funderar jag inte så mycket på det, men ibland när jag är ute med hunden sent kan jag bli stående och titta upp mot den mörka himlen och fundera över vad som finns däruppe.....

ATLANTIS - LEGEND ELLER SANNING?

Ön som krossade en kultur.

Det var en gång en rik, vacker och mäktig ö, vars välde sträckte sig till Europa och Afrika. Medborgarna var väl förfarna i den fredliga odlingens såväl som i krigets värv, men de bröt mot moralens bud och till straff drabbades de av en syndaflod från havet och dränktes.

Så skrev den grekiske filosofen Platon, och i århundraden har hans berättelse givit stoff åt romantiker och poeter medan historiker, och geologer starkt betvivlat dess sanningshalt.

Platons eget namn på det förlorade paradiset var Atlantis, och han placerade det bortom "Herkules stoder", som vi i dag kallar för Gibraltar sund. Det var ett land större än både Libyen och Mindre Asien och det kunde därför ha funnits bara i Atlanten - den stora vattenvärlden väster ut.

Platon har alltid betraktats som en seriös och vederhäftig person, och det är antagligen därför som hans berättelse ägnats förnyat studium - alla kända fakta tyder nämligen på att det inte kan ha funnits något Atlantis. Platons berättelse grundades på hörsägnar från föregångaren Solon, som i sin tur fått dem från egyptiska präster. Enligt dem skulle katastrofen ha inträffat 9.000 år före Solons födelse. Men geologin ger vid handen att Atlanten funnits i sitt nuvarande skick i åtskilliga miljoner år och att det inte finns några spår av en tidigare bebodd ö som skulle ha sjunkit under havsytan.

Det samhälle som Platon beskriver liknar i mångt och mycket det minoiska riket som hade sitt centrum på Kreta. Det var högt utvecklat med skrivna lagar, kännedom om smideskonsten och om så avancerade tekniska finesser som kanaler, tunnlar, utbyggda hamnar luftkonditionering i hemmen och till och med vattentoaletter.

Mot slutet av femtonde århundradet före Kristus försvann denna civilisation lika snabbt och förbryllande som Platons Atlantis. I många sekel grubblade forskarna över hur ett så högt utvecklat samhälle kunde utplånas på så kort tid. De senaste årens arkeologiska fynd tyder på att det minoiska riket förstördes av en enda, våldsam vulkanisk eruption.

Man vet att vulkanön Thera i Egeiska havet så gott som förintades omkring år 1470 f.Kr. Det 1.500 meter höga berget fick ett så kraftigt utbrott att öns mellersta del sjönk ner i ett hål 400 meter under havsytan. Det kringliggande området, som i dag utgör ön Santorini, täcktes av ett 35 meter tjockt lager vulkanisk aska, och det är under detta lager man har funnit rester från minoisk tid.

Men hur kan denna katastrof ha något med Atlantis att göra? Det enkla svaret kan vara att Platon-som så ofta händer vid översättning eller återberättelse av historiska skeenden - miss-tolkade Solons skrifter. Om Atlantis gick under 900 år istället för 9.000 år före Solons födelse, skulle katastrofen ha inträffat ungefär samtidigt med vulkanutbrottet på Thera.

SPRÅKLIG FÖRVIRRING

Två andra faktorer stöder teorin om att Platon misstagit sig. De grekiska uttrycken för "större än" och "halvvägs" låter mycket lika. Kanske låg Atlantis halvvägs mellan Libyen och Mindre Asien och var inte större än dessa områden. Och var det verkligen Gibraltar sund som åsyftades som "Herkules stoder"? Det finns två ud-dar på Greklands kust, nära Kreta, som också går under namnet.

Av indicerna att döma tycks mysteriet Atlantis ha blivit löst.

Arkeologerna har under Santorinis vulkaniska aska grävt ut en fullständig stad, och dess likheter med det omtalade Atlantis antyder att Platons paradys inte är bara en sägen.

Källa: DET BÄSTA. Otroligt men sant.

NÄR SAHARAÖKNEN VAR GRÖN.

En kultur som blomstrade långt före faraonerna.

Utanför grottorna satt soldaterna på sina kameler och gäspade och svettades i den brännande Saharasolen. Inne i grottorna tittade den unge patrullchefen, löjtnant Charles Brenans, förundrad på hundratala målningar som livfullt bredde ut sig över de varma, torra sandstensväggarna.

Den dagen 1933 hade han upptäckt ett 8.000 år gammalt konstgalleri, vilket berättade om ett länge sedan glömt folk som levde i centrala Sahara då öknen var en grön och bördig slätt.

Grottan ligger på den nu folktomma Tassili-n-Ajjer-platån, ca 130 mil söder om Alger. I nästan 7.000 år beboddes den av en rad stammar som lämnade efter sig bilder av enkelt familjeliv, jakt-sällskap, underliga gudar, elefanter, boskapshjordar, religiösa riter och krigare med runda sköldar och lansar som stormar fram över väggarna i ett slags stridsvagnar.

Vittnesbörd om många tidsåldrar har konserverats av den torra ökenluften: nakna jägare med pilbågar, spjutkastande, rundhuvade soldater, fridfulla herdar, iförda förkläden och hjälmar i egyptisk stil, som driver boskap med långa, svängda horn.

En del av de avbildade djuren har dött ut för länge sedan. Andra - flodhästen, noshörningen, giraffen och strutsen - påträffas nu bara på savannerna 150 mil eller mer söderut.

Löjtnant Brenans blev djupt tagen av vad han såg och gjorde noggranna skisser av målningarna.

EN EXPEDITION RUSTAS.

Den franske upptäcktsresanden och etnologen Henri Lhote blev fascinerad av skisserna och utrustade en expedition till Sahara.

Lhote som fick anslag från franska vetenskapliga institutioner och myndigheter samlade en grupp konstnärer och fotografer och begav sig till platån. År 1957 hade han fört tillbaka till Paris bortåt 1.500 kvadratmeter kopior och fotografier av målningarna.

De är fortfarande föremål för tolkning. De äldsta visar mörka, möjligen negroida män som jagar giraffer, noshörningar och elefanter med pilbågar och lansar. Det finns också väldiga vita, halvt mänskliga figurer, som möjligen är de okända stammarnas gudar.

En nästan sex meter hög figur är till hälften människa, till hälften djur med sköldpaddshuvud och underligt placerade ögon som på en Picassomålning.

De senare målningarna visar mycket mer naturtroget återgivna figurer. Ben med rundade vador och kraftiga muskler, dekorativa, rituella ärr, bälten, fot- och fingerringar är klart och tydligt avbildade.

GÄSTABUDSSCENER.

På målningarna finns gästabudsscener, bröllopsceremonier, en kvinna som mal mjöl, en hydda som byggs, en familj med hund, barn som sover under en skinnfäll och andra husliga scener.

Mellan 5.000 och 4.000 f.Kr. tycks detta folk gradvis ha trängts undan av ett folk med ljusare, kopparfärgad hud. Dessa inkräktare utökade galleriet med egna målningar, och jaktscenerna, till exempel, visar vilda får, giraffer och antiloper.

Ännu senare målningar - från tredje årtusendet f.Kr. - visar soldater i stridsvagnar iförda klockformade tunikor. Man tror att det kan vara "Havsfolket", som omnämns i gamla egyptiska urkunder och som försökte invadera Egypten från Kreta eller Mindre Asien.

Det är möjligt att inkräktarna sedan de besegrats av farao drog sig tillbaka till Tassiliplatån och bosatte sig i grottlabyrinterna där.

ETT DÖENDE LAND.

När vattendragen torkade ut minskade befolkningen i Tassili, och grottkonsten fick bara ett fåtal nya tillskott. Men dessa nya målningar talar sitt tydliga språk.

Kamelen ersätter hästen på väggarna. Hästar kunde inte längre leva i det uttorkade landet.

Resten är tystnad. Ökensanden blåser genom de övergivna grotterna, och under tusentals år då världsvälden utvecklas och faller i andra delar av världen stirrar människorna på målningarna i Tassili-n-Ajjer.

Tills en dag en ung löjtnant från ett främmande land stöter på dem och rörs till tårar av vad han ser.

Källa: DET BÄSTA. Otroligt men sant.

DE VANDRANDE STENARNA.

Det har funnits många lurendrejerier i stil med Cardiffjätten i det förflutna, så det är knappast någon överraskning att forskarna är misstänksamma mot olika "mysterier", som har presenterats för dem. Så mången svårvunnen ryktbarhet har fallit i ruiner av påstående, som senare visat sig vara felaktiga, och många experter har därför vägrat att ha något att göra med gåtfulla händelser. Det är synd på många vis, för i många fall har vetenskapsmän lyckats sprida åtskilligt ljus över fenomen, som varit oförklarliga för vanligt folk. Ett sådant mysterium är de vandrande stenarna i ödemarken Death Valley i Californien.

Racetrack Playa är en uttorkad sjö i utkanten av Death Valley. Över hela ytan finns det spår, som har holkats ut ur vad som en gång var sjöbotten, som består av sand, slam och lera. Många av spåren är 90 meter långa, många kröker och buktar sig som krumelurer på en barnteckning, och vid änden av varje spår ligger en sten. Alla som har tagit mer än en flyktig titt på spåren är övertygade om, att de har förorsakats av stenarnas rörelse - och många av stenarna väger mer än 270 kilo. Fastän det finns dussintals spår, har ingen någonsin sagt sig se en sten röra sig. En dag är stenen på plats, nästa dag är den på en annan plats.

När fenomenet först omnämndes på 40-talet, lät det mest som ett skämt, men ju mer vetenskapsmännen begrundade det hela, desto mer fascinerande tycktes hela problemet vara. Den mest rimliga förklaringen verkar kanske vara, att stenarna flyttades av människor. Det fanns dock många orsaker till att detta inte var möjligt. Att flytta hundratals stenar många gånger och vid många olika tillfällen, skulle vara ett ovanligt gagnlöst företag, särskilt som många av de större stenarna var ytterst ohanterliga.

Det fanns också andra teorier, som att stenarna hade förflyttat sig som resultat av något slags magnetisk inverkan eller till och med genom mystiska vibrationer, eller att de hade svepts iväg av floder.

År 1968 påbörjade två geologer en ingående undersökning av de vandrande stenarna. Deras första uppgift var att sätta etikett på 25 av stenarna, som var och en fick ett namn och en bokstav. Stenarna döptes till Ann, Sue, Sally, Milly, Jane, Carmen, Margie osv, och deras läge markerades med en stålstake.

Fastän Sharp och Carey var medvetna om att stenarna vetenskapligt sett var ganska triviala, samlade de ändå ett imponerande uppbåd fakta under de närmaste sju åren. De fann till exempel, att det inte bara var stenar som spontant rörde sig på Racetrack Playa. Det fanns också spår efter kvistar, ris, åsnespillning och möjligtvis is. Spåren var ofta komplicerade: sten I (Kristy) till exempel rörde sig norrut i 50 meter och vandrade sedan tillbaka i syd-sydostlig riktning, medan åtta av de tjugotre stenarna som förflyttade sig vintern 1973-74 rörde sig mot nord-nordost i 30 meter. Ibland rörde sig en hel grupp av stenar, ibland gav sig bara en enda iväg och lämnade de andra bakom sig. Över hela sjuårsperioden slogs alla rekord av stenen H (Nancy), som tillryggalade 262 meter i en följd av rörelser - även om stenar vid andra tillfällen kan ha rört sig mer än 3 kilometer.

Forskarna ansåg sig snart kunna räkna bort en teori, som hade lagts fram som en förklaring på fenomenet: att stenarna flyttade sig efter att ha inslutits i isblock. Det fanns gott om bevis mot detta, som att när grupper av stenar studerades, förflyttade sig en del stenar, medan andra höll sig stilla, och när mer än en rörde sig, förflyttade de sig ofta olika långt. Dessutom var spåren efter två närbelägna stenar inte alltid parallella och korsade ofta varandra. En genialisk kontrollanordning gjordes i ordning; vissa stenar omgavs av en "inhägnad" av pålar. Ideen var, att om det var isblock som förorsakade rörelsen, skulle de nu vara oförmögna att nå stenarna, eller att undkomma med dem om isen formades innanför inhägnaderna. Faktum var, att en sten snart rörde sig ut ur inhägnaden, och detta var en ny misräkning för anhängarna av isblocksideen.

Om nu stenarna inte var inneslutna i isblock, hur kunde de då röra på sig? Sju års observation hade i alla fall gett en ledtråd: det största antalet rörelser hade ägt rum under vintrarna 1968-69, 1972-73 och 1973-74, och alltid i släptåg efter en storm. Forskarna fastställde också, att stenarna inte alltid rörde sig när marken var våt. Förhållandena måste alltså vara alldeles rätta, och Sharp och Carey sammanfattade dem i sin rapport:

"Det krävs, att ytan på Racetrack Playa fuktas, så att ett tunt, halt lerlager ligger över ett ännu fast underlag. Detta tillstånd uppnås inom en eller ett par timmar efter det att vatten har samlats på ytan.

Fläckade områden framför vissa stenar som rört sig antyder, att endast en tunn vattenhinna låg på ytan vid den tid, då stenarna förflyttade sig."

Så snart som ytan var tillräckligt glatt, började stenarna sannolikt röra sig efter det de satts i rörelse av onormalt starka vindstötter, och "så snart de hade satt igång, seglade de av spår-
en att döma över Playans yta" med en hastighet, som enligt forskarna var "något snabbare än ett sakta krypande".

Tyvärr har ingen någonsin sett stenarna röra sig, och det är möjligt, att Sharps och Careys hypotes är helt värdelös. Deras slutledning låter emellertid förnuftig, och få människor tror väl längre att ett olösligt mysterium råder på Racetrack Playa, eller på de andra Playas i Californien och Nevada, där stenar också har varit på vandringsstråt.

Källa: Arthur C Clarkes Gåtfulla Värld.

När vi brutit sista kedjan
När vi försurat sista droppen
När vi förgiftat sista luften
- då märker vi att våra pengar
inte går att äta ...

1975-Två systrar i tonåren körde söderut på "Mountain Loop Highway", tjugo mil sydost om Darrington i Washington, då de observerade ett glödande objekt vilket riktade en blå-grön ljusstråle på deras bil.

Detta inträffade ungefär kl. 22.00 på kvällen den 14.

Samtidigt som bilen rörde sig längs den slingrande skogsvägen lade föraren märke till att hon inte kunde kontrollera bilen. Forsiktigt flyttade hon sina händer från ratten och fordonet fortsatte i samma kurs längs den slingrande korbanan. Bilen tycktes röra sig ungerar 30 km/timmen, medan hastighetsmätaren visade att fordonet rörde sig i 210 km/timmen. Den reagerade inte heller på trycket på bromsen eller gaspedalen. De två flickorna kunde höra musik fastan radion var avslagen.

Denna "rutt" hade flickorna och deras föräldrar kort många gånger, utan att något liknande nänt.

På denna speciella färd var resetiden omkring 45 min. längre än vanligt och bilen konsumerade endast 75% av vad den skulle ha konsumerat.

Båda flickorna namnade i hypnotiskt tillstånd, vilket avslöjade deras kontakt med en utomjordisk kraft.

Källa Mufon Journal, sept. 1990

1975: Besättningen och passagerarna på flera hyrda båtar lokaliserade en halvcirkel på ca 6 mil i diameter över Stilla havet, ca 31 mil väster om Grays Harbor, Washington och observerade en jättelik silverfärgad cylindrisk skepnad sväva ca 600 m över vattenytan kl. 08.00 morgonen den 30:e. Objektet uppskattades vara lika långt som ett flygplan modell Boeing 747 och förblev stillastående ca fyra minuter, vände sig sedan för att med hög hastighet åka med lejrät linje in i ett moln och försvinna på en klar, blå himmel.

Källa Mufon UFO Journal, augusti 1990.

Flygöverstar såg flera döda UFO-varelser

Sv.
Dagbl.
790117

PHOENIX (TT-AFP) Två överstar som är pensionerade från amerikanska flygvapnet har under ed uppgivit att de med egna ögon sett de döda kropparna av utomjordiska varelser. Kropparna drogs fram ur vraket av ett haverat tefat, sade överstarna.

De oinkomna var ungefär en och tjugo långa. Deras hud var silverskimrande.

Deras klädsel var av ett metall-liknande material och verkade som om de svetsats till deras kroppar med extrem hetta.

Uppgifterna härrör från dokument som den amerikanska underrättelseorganisationen CIA av en domstol beordrats utlämna.

Det var en organisation av tefatsobservatörer som krävt att få tillgång till pappren.

Enligt tefatsobservatörerna innehöll dokumenten en lång rad detaljerade beskrivningar av möten mellan amerikanska flygplan och oidentificerade föremål (UFO).

Samtliga föremål verkade vara av ungefär samma konstruktion.

Tefatsobservatörerna menar att föremålen kommer från en annan planet och är på rekognosceringsflygning till jorden.

- JAG HAR EN BROR SOM INTE GILLAR FISK!
- JAHA ...
- ... SÅ HAN HAR KORV I SITT AKVARIUM..

- BLEV DU GLAD FÖR GULDFISKARNA DU FICK IGÅR?
- JODÅ, MEN DET BLEV LITE VÅL SNÅLT FÖR TRE PERSONER!

RYMD- FAKTA

1961 Den 12/4 kl. 07.07 blir Jurij Gagarin, Sovjet, den första människan i rymden.

1961 I maj blir Alan B Shepard den förste amerikanen i rymden.

1962 John Glenn blir den förste amerikanen som varvar jorden.

■ Under 30 år har nära 300 människor från 20 nationer blivit kosmonauter eller astronauter. Bland dem en amerikansk senator, en saudiarabisk prins och en japansk TV-journalist.

1963 Valentina Teresjkova, Sovjet, blir den första kvinnan i rymden.

1969 Amerikanen Neil Armstrong blir den förste människan på månen.

1975 Kosmonauter och astronauter skakar hand i rymden efter att deras farkoster dockat.

■ Astro betyder stjärna och nautes sjöman.

1984 Bruce McCandless, USA, blir den första mänskliga satelliten när han genomför en rymdpromenad med raketmotor på ryggen.

1986 Rymdfärjan Challenger exploderar i luften och sju astronauter omkommer.

1991 Efter hård gallring finns 22 svenska rymdfararkandidater kvar. En kvinna finns med i gruppen. Någon av dem har chansen att bli Sveriges förste astronaut.

UFO över Orrefors?

Fredagen den 9/11, söndagen den 11/11, måndagen den 12/11 -90 samt tisdagen den 13/11 -90 sågs ett luftfenomen s.k. UFO i Orrefors.

Två personer som bilade mellan Nybros och Orrefors observerade ett stort gult ljus på himlen, som kom rakt emot dem. Sedan vände det åt höger. Rymdskeppet var äggformat med en grön lampa över och en röd lampa under, ljudlöst.

Deras flicka och hennes kompis 12 år gamla, var på fotbollsplan i Orrefors. Då kom samma farkost på himlen, den rörde sig knykigt.

Parets pojkar 7 och 10 år samt deras kompis på 7 år var på lekplatsen då de såg två underliga varelser och plötsligt kom en tredje varelse svävande från skogen, han nästan flög med tunna vita trådar efter sig. Sedan ställde han sig upp och tittade på pojkarna. Då tog den störste pojken den minste och gömde sig bakom ett träd.

Den ena varelsen hade ett svärd snett över sin klädsel. Givetvis blev pojkarna rädda.

Pojkarna har tecknat av de varelser de sett. Alla tre var mycket olika. Den största varelsen, den som flög var ca 140 cm lång, en av de andra var ca 130 cm. Den tredje som var minst var ca 120 cm. Han liknade helt de varelser som vid många tillfällen setts världen över.

910118 Gunnar Schelin

En 25-januari 1991 KV

Mystiskt fenomen

Jag har förut haft en insändare under rubriken: "Fantastisk Händelse". I samband därmed kom jag att tänka på en likartad händelse som inträffade på Västkusten 1939, platsen har jag glömt. En fiskebåt var på väg ut. Plötsligt blev det kraftigt våg-svall och upp ur havet kom ett U-båtsliknande skrov. Den beräknades vara ca hundra meter lång. Efter ett par minuter lyfte den och försvann i rymden. Förskeppet var helt slätt men i aktern fanns ett högt kastell.

Strax därefter mötte fiskebåten en svensk minspevare. Befälhavaren på denna löjtnant Ström, ropade till fiskebåtens besättning:

— Vad trorni det varför något vi såg? Skepparen svarade:

— Det var väl något nytt satetyg tyskarna hittat på.

— Nä, svarade löjtnant Ström, "den var säkert inte tillverkad på denna jorden, men det talar vi väl tyst om." Förutom fiskarena och minsveparens besättning var det fem personer på land som var

ögonvittnen till det inträffade. Av den ritning jag sett var "U-båten" av precis samma konstruktion som den som sågs den 10 juli i år, med undantag att denna var över tre gånger så lång.

Gunnar Schelin

TYNGDLÖS OCH FRI -

Bland stjärnorna i mörkret om natten virvlar jag runt runt tyngdlös och fri vaggad av vindar vaggad till ro behöver ingen bro I ljuset om dagen bland människor och krav känns tyngden enorm - ett skepp går i kvav -

VAD FINNS DÄR -

Vad finns där bortom livet bortom ljuset bortom plågan bortom frukten och ångesten

Ensam i dagar och nätter du fruktat och frågat Din blick din kropp din själ söker bedjande ett lugnande svar - Ingen - ingen enda svarar dig.

Konstapel Alan Godfrey såg en underlig tingest sväva några meter över marken. När han började teckna av den tycktes den plötsligt försvinna och allt omkring honom blev svart...

Blev Alan kidnappad av varelser från en främmande planet?

TODMORDEN, ENGLAND. En regnig november natt 1980 kom en polisbil körande in på Burnley Road i den lilla byn Todmorden i York. I bilen satt en ensam konstapel, Alan Godfrey, 34-årig tvåbarnspappa, känd som en hederlig och skötsam man som tar sitt yrke på djupaste allvar.

Alan hade haft nattpasset och klockan närmade sig fem på morgonen. Snart skulle han in och rapportera på polisstationen i byn. Som vanligt hade ingenting hänt: Todmorden är känd som en lugn och stilla plats, rent ut sagt en riktig håla.

Nu körde Alan en sista sväng runt byns utkanter, innan det var dags att avsluta passet. Och på

Burnley Road, som är en ödslig väg med bara ett fåtal hus och gårdar, hände faktiskt någonting. Alan fick i novembermörkret syn på en konstig "sak" som tycktes stå parkerad vid vägen.

— Först verkade det vara en buss, berättar han — något motvilligt, för Alan Godfrey är mycket plågad av den uppståndelse som blivit kring hans upplevelse och tycker att han blivit utskämd — men sedan såg jag att det var ett annat slags fordon. Det var cirka sju meter långt och tre meter högt och det märkligaste var att det inte hade några hjul. I tället svävade det någon meter över marken!

— Ovanpå taket fanns en slags "kalott" som snurrade runt. Strax

under kalotten fanns en rad små fönster som lysste med ett blått sken.

Plötsligt försvann föremålet

Alan Godfrey tyckte naturligtvis att det hela var väldigt konstigt. Han stannade bilen och försökte få kontakt med radiocentralen, men förgäves. Sändarapparaten fungerade inte. Då tog Alan upp ett block med bötesblanketter och försökte göra en skiss av den underliga tingesten, men medan han tecknade tycktes den plötsligt försvinna. Allt blev svart igen.

Alan körde tillbaka till polisstationen, fast besluten att hålla tyst om vad han sett. Vem skulle ha trott på honom? Konstiga saker som mystiskt försvinner är inget för en stadig polis med båda fötterna på jorden.

Men när Alan kom in på stationen fanns där redan fyra upphetade kolleger som berättade att de sett ett oidentifierat flygande föremål, metallblått, som först tycktes vara på väg i nordsydlig riktning och sedan snabbt bytte riktning och flög öst-väst.

— Tidpunkten stämde med den tid när jag sett det mystiska föremålet på vägen, säger Alan, så jag skrev i alla fall en rapport och bifogade min teckning. Jag trodde att allsammans skulle sluta där. Men det kom förstås ut i tidningarna och så började i stället hela den här otrevliga historien...

Förhörd av kriminalare

När tidningarna skrivit om Alans upplevelse kom tre män till byn Todmorden för att tala med honom. En av de tre var Norman Collinson, kriminalinspektör från Manchester och dessutom medlem i en förening som ägnar sig åt att undersöka alla rapporter om "fly-

34-årige Alan Godfrey på Burnley Road i Todmorden, där han såg det märkliga "rymdskeppet".

gande tefat". De andra två var UFO-forskare.

Att Collinson var kriminalare spelade en stor roll, för egentligen ville ju Alan Godfrey inte alls diskutera händelsen. Men en kollega kunde han inte säga nej till. Så Alan följde med de tre männen till platsen där han sett föremålet och tillsammans gick de igenom hans upplevelser den aktuella natten, minut för minut.

— Jag hade beräknat att det gått cirka tre minuter från det jag upptäckt föremålet tills jag körde därifrån, säger Alan. Men de tre männen kom underfund med att det i själva verket var fråga om femton minuter! Jag hade inget som helst minne av den tiden och vägrade nästan att tro dem. Och när de föreslog att jag skulle låta hypnotisera mig för att minnet skulle komma tillbaka sa jag förstås nej.

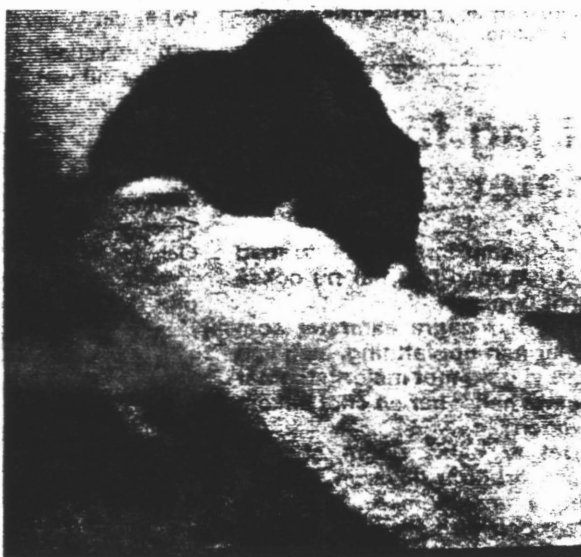
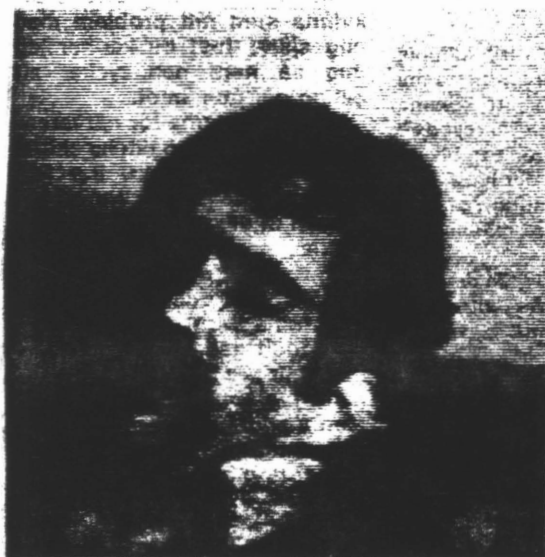
Men Alan blev övertalad — något som han i dag bittert ångrar.

Under hypnos berättade han saker som väckt stor uppståndelse inte bara bland de "tefats-trogna". Det var Norman Collinson som förhöorde sin hypnotiserade kollega och så här föll replikerna, ord för ord:

Collinson (som har fört Alan Godfrey tillbaka till natten till den 28 november, då han upptäckte föremålet): Vad ser du?

Alans skisser av "tefatet", en av de små robotarna med "lamphuvud" och den främmande varelsen som kallade sig "Joseph".

Dessa bilder togs då Alan under hypnos genomlevde vad som hänt. Först beskriver han interiören i "tefatet". På andra bilden höjer han sin högra arm i skräck.

Alan Godfrey: Jag ser något konstigt framför mig. Det syns tydligt genom vindrutan. (Rynkar pannan.) Tusan också, dom svarar inte på mitt anrop!

C: Vad gör du nu?

"Dom skjuter"

A: Jag får ingen kontakt med centralen. Jag måste ju rapportera om det här. Jag går ut och tittar efter vad det är. (Han gör en paus. Sedan fortsätter han med ängslig röst): Vilket ljus! Dom skjuter med något, jag måste tillbaka till bilen! Fort!... Motorn går inte, fan också. (Döljer plötsligt ögonen med armen.) Herregud, vilket ljus! Det bländar mig! (Lång tystnad, som om han svimmat. Sedan fortsätter han med bruten röst): Jag ser ingenting, det är alldeles mörkt. Det är något som rör vid mig, något som håller fast mig. (Flämtar och stönar.)

C: Var är du någonstans? I bilen?

A: Nej, jag är i ett rum. Här finns ett slags bord. (Spärrar upp ögonen i skräck.) Där är han! Vem är det? Jag vet inte vem han är!

"Dom är ju hemskal!"

C: Kan du beskriva honom?

A: Han är lång, en och nittio kanske. Det ser ut som en man, men... Han har ett slags svartvitt lakan på sig. Vad tusan...? Han har skägg och en... det ser ut som en hjälm. (Skriker plötsligt till.) Men dom här är ju hemskal! Små! Som femåriga barn. Dom är åtta stycken. Dom rör vid mig! (Försöker dra sig tillbaka.) Dom känner över mina kläder. Dom har händer, men huvudet är en lampa. Dom fortsätter att klämma på

mig... det hörs ett konstigt ljud... (Han härmar ljudet som är högt, nasalt, liksom gurglande.)

C: Vad gör dom?

A: Josef, den länge heter Josef, det vet jag nu. Han säger att jag inte ska vara rädd. Dom där är inga människor, dom är robotar. Det är Josefs robotar. Det finns en hemsk hund här också.

C: En hund?

A: Ja, det ser ut som en hund, men den är ohygglig. Enorm, liknar en schäfer fast större. Josef vill att jag ska lägga mig på bordet. Det är en slags brits. Verkar som om den är täckt med svart läder. Han vill att jag ska sträcka ut mig där. Nej! Nej, jag vill inte! (En paus.) Nu ligger jag här. Hur gjorde han det? Jag ville ju inte. Och det är ett starkt ljus... och där är Josef.

Nära hjärtinfarkt

Nu måste hypnosen brytas, för en EKG-apparat som är kopplad till Alan Godfrey visar att han riskerar att drabbas av hjärtinfarkt. Godfrey väcks.

Man fortsätter förhöret några dagar senare. Alan Godfrey berättar under hypnos nästan ord för ord samma händelseförlopp som tidigare. Han verkar mindre skräckslagen den här gången och Collinson vågar fortsätta utfrågningen där han slutade:

C: Nu ligger du utsträckt på britsen. Vad gör dom med dig?

A: Det är ett starkt ljus ovanför mig. Jag vet inte riktigt, det är så konstigt... Det är en massa underliga apparater här ovanför. Aj! Vad det gör ont i huvudet! Jag försökte ju bara titta på apparaterna.

C: Hur ser dom ut?

A: Jag kan inte säga det... kan inte säga det... det är förbjudet. (Ängsligt.) Så snart jag börjar tänka på de där apparaterna gör det så ont...

C: Vad gör de med dig?

A: Det är Josef. Han sätter någonting runt min arm... som doktorn brukar göra. Det liknar en sån där grej som man mäter blodtrycket med. Men den vibrerar. Vad det är kallt! (Ser plötsligt väldigt förvånad ut.) Jag har någonting runt vänster ben. Dom har tagit av mig skorna... och sedan strumporna. Men varför gör dom... det är så konstigt... (Tystnar.)

C: Fortsätt, berätta! Vad ser du?

A: (Efter en lång paus.) Vad jag ser? Ingenting. "Saken" är försvunnen. Jag är i bilen, i min egen bil.

Är det sant?

Här slutar Alan Godfreys berättelse under hypnos. Kan den verkligen vara sann? Så här säger Robert Blair, en psykiater från Manchester som specialiserat sig på hypnosbehandlingar:

— En människa kan ljuga under hypnos, eller berätta saker som hon läst någon gång tidigare. Men det som jag sett och hört under hypnosen av Alan Godfrey är något som jag aldrig upplevt förr i min praktik.

Det finns redan tidigare två fall som liknar Alan Godfreys och som stärker trovärdigheten i hans berättelse (förutom det faktum att han är en föga fantasifull person, som i varje fall i medvetet tillstånd aldrig skulle kunna hitta på några sådana här otroliga historier):

● Det första fallet inträffade i Portsmouth, USA, i november 1961. Då berättade makarna Betty och Barney Hill under hypnos om hur de blev kidnappade av ett UFO och underkastade en noggrann undersökning av "små män med enorma ögon och klädda i svarta uniformer". Betty Hill kom ihåg hur hon även fick gå igenom en slags gynekologisk undersökning. Makarna frågades ut var för sig under hypnos och deras berättelser var helt samstämmiga.

"Det är högst osannolikt", säger psykiaterna, "att två personer under hypnos skulle kunna hitta på exakt samma historia".

● Det andra fallet inträffade i Italien i början av december 1978. En 26-årig nattvakt, Fortunato Zanfretta, körde med sin bil i utkanten av Torriglia nära Genua när han plötsligt sände ett förtvivalat SOS till sina kolleger på radio-centralen. "De är hemskal! De tar mig...!" skrek Zanfretta.

Morgonen därpå återfann man honom medvetslös vid sidan av sin tjänstebil, en Fiat 127. Han hade tömt sin pistol på alla skott, men han visste inte, eller kom inte ihåg mot vem eller varför han skjutit.

Under hypnos berättade nattvakten att han förts in i ett "flygande tefat" av fruktansvärda varelser, "grå, feta, fulla av rynkor, de liknade gubbarna som däckfirman Michelin brukar ha i sina annonser". Varelserna undersökte Zanfretta.

"De sätter en slags hjälm på mitt huvud, det är en apparat av något slag", berättade han under hypnos. "Det gör ont!"

När man frågade Alan Godfrey om han hade hört talas om Zanfrettas och makarna Hills berättelser om möten med "tefats-män" svarade han:

— Vilka berättelser? Jag läser inte sånt, det har jag inte tid till och jag är inte intresserad heller. Det här är olidligt, jag kan inte gå in på puben och ta mig en öl utar att folk kommer fram och vill att jag ska berätta om det flygande tefatet. Men jag vill ju bara vara ifred.

— Dom som tror att jag hittat på det här för att få uppmärksamhet vet inte vad dom talar om. Hade jag vetat hur det skulle bli hade jag aldrig rapporterat den här händelsen. Jag har ingenting mer att säga om det, jag minns ju ingenting! Och om nån tror att jag druckit öl den där natten, så vil jag bara påpeka att det skulle aldrig falla mig in att ta ett glas tjänsten. Jag tillhör Englands polislika!

Tusentals människor i norra Brasilien säger sig ha sett upprepade UFO-attacker mot människor, och två tragiska dödsfall har rapporterats till myndigheterna där UFO-föremålen varit inblandade.

Det mest allvarliga och mystiska fallet är då 22-åriga José Sousa dog, och hans 40-åriga bror Firmino och kusinen, 36-åriga Auleriano Alves, blev svårt brännskadade efter sitt möte med det tefatsliknande UFO-föremålet (Oidentifierat flygande föremål). Det fallet är känt som "Crab Island Case" av UFO-experterna världen över och har förbluffat undersökarna och myndigheterna.

De tre fiskarna befann sig ombord på sin 12 meter långa fiske-

båt då de plötsligt fick se UFO-föremålet komma ner över båten. De tre sövdes på något sätt ner under drygt fem timmar, och när två av dem vaknade uppigen med svåra brännskador fann de José Sousas förkolnade lik.

Då myndigheterna undersökte fiskebåten fann de inga som helst spår efter att någon brand skulle ha förekommit ombord, men däremot fann man en ovanligt hög radioaktivitet som ingen kan förklara.

Professor Carneiro Belfart undersökte det förkolnade liket och de två brännskadade fiskarna. Han förklarar:

- Brännskadorna var liknande som om en blixn skulle ha slagit ner, men skulle det varit så måste ju båten också ha fått

skador. Det hela är förbluffande för inte ett spår av brand ombord har man kunnat finna.

Dr Sylvio Lago är hypnosexpert och hypnotiserade de två överlevande. Han berättar:

- Under djup hypnos berättar de två en identisk lika upplevelse om fyra utomjordiska figurer som anlände till fiskebåten med ett UFO-föremål.

De två ger också exakt identiska beskrivningar hur figureerna var klädda, såg ut etc. Jag är helt övertygad om att de fått besök av utomjordiska varelser som attackerade dem.

Andra toppexperter är av samma uppfattning, och man frågar sig nu oroligt: Skall UFO-föremålen slå till på nytt och kräva nya dödsoffer?

Utbrott på solen förbryllar forskare

LUND (TT)

De två första dagarna i februari nåddes jorden av moln av het plasma som shungades ut från solen. Dessa sk corona-massutkastningar orsakar norrsken och stör elektrisk utrustning.

Aktiviteten på solytan förbryllar forskarna, som konstaterar att ett månghundraårigt regelbundet mönster har brutits.

På torsdagen fick astronom Henrik Lundstedt vid Lunds observatorium information från amerikanska kolleger som tyder på att magnetfälten på solytan just nu är de starkaste som hittills har uppmätts.

Moln av joniserad gas, plasma, är till normalt vid hög aktivitet på solytan. Det är klarlagt att fenomenet kan orsaka tex datorstörningar. Om plasmamolnen också påverkar vår hälsa är mera omstritt.

Genom studier med bland annat kol-14-metoden 5 000 år tillbaka i tiden har vetenskapsmännen kunnat konstatera att de sk solfläckarna - mörka, kallare partier på solens yta - är som störst ungefär vart elfte år.

Senaste solfläcksmaximum inträffade 1989. Aktiviteten på solytan under den gångna helgen gör att forskarna tror att ett nytt solfläcksmaximum kommer redan i mars eller april i år.

- Det har förekommit avvikelser från elvaårscykeln tidigare, men nu handlar det om en mycket större avvikelse än tidigare. Vi

vet inte vad den beror på, konstaterar Henrik Lundstedt.

- Utbrotten på solen har med tiden ökat i styrka. Om solfläckarna blir ännu vanligare kan det höja jordens temperatur, fortsätter han.

Rost och störningar

Solfläckarna är områden som är omkring 1 000 grader kallare än omgivningen och därför framstår som svarta. Man kan ibland se dem med blotta ögat när solen står lågt vid horisonten och täcks av lätt dis.

Flera fläckar är nu på väg in mot solskivans centrum och kan leda till att nya plasmamoln träffar jorden i slutet av den här veckan.

När plasman tränger in jordatmosfären kan olje- och naturgasledningar börja rosta snabbare på grund av de strömmar som bildas i dem. Satellitkommunikation av det slag som spelar stor roll i kriget vid Persiska viken försvåras och det blir störningar i våra TV-rutor.

Från tidigare solstormar finns också rapporter om problem i kraftverk och om trafikljus som börjat bete sig underligt.

KORTISAR

UFO skrämde barn i Norge

I mitten av oktober månad 1981 skrämdes en grupp på åtta barn i åldrarna fem till elva år av ett UFO. Barnen blev vettskrämda och sprang skrikande hem till sina föräldrar. UFO:t uppträdde på så låg höjd, att barnen kunde beskriva de fönsterliknande lysande öppningar, som de kunde se på föremålet. Händelsen ägde rum vid det lilla samhället Helgeroa, som ligger ute i havsbandet c:a 15 mil syd-sydost om Oslo.

Det var varken flyg eller kulblixtar, som barnen såg, säger polisen. -Jag såg fönstren på föremålet, det måste ha varit ett flygande tefat, berättar ett av de åtta barnen, Linn Fydse. Linn berättar vidare: -Vi var ute och lekte. Plötsligt fick vi se ett mycket starkt ljus, som kom in mot land från havet. Ljuset, som kom förande i luften, var så starkt, att flera av oss kastade sig till marken och höll för ögonen. Det underliga föremålet försvann i riktning mot Stavern.

Barnen blev rädda och sprang skrikande mot sina hem. Ett av barnen, en pojke, blev vid hem-

komsten tillfrågad av sin mor, om han var sjuk. Han var, enligt modern, onaturligt vitt i ögonen. Barnen visade för övrigt alla tecken på hysteri.

Efter att ha lugnat sin dotter, lät Tor Gausdal henne rita av vad hon hade sett. Den naiva teckningen visade ett cirkulärt föremål med ett 10-tal lysande fönsterliknande gluggar. Gasudal, som förstod, att något ovanligt verkligen hade inträffat, tog med sig barnen till polisstationen i närmaste stad, Larvik, där de fick berätta om vad de hade upplevt. Poliserna tog sedan kontakt med flygkontrollen på Fornebu flygplats samt med meteorologer. Upplysningarna de då fick fram tydde på att barnens upplevelse varken berodde på flyg- eller helikopterverksamhet i området. Förutsättningar för kulblixtar förelåg heller inte. Vad barnen, och enligt andra uppgifter även vuxna, sett vid tillfället, kan polisen inte uttala sig om.

"SAXAT"

Susanne Andersson

Flera såg farkosten

Ungefär samtidigt som Susanne flydde i panik, promenerade ett medelålders par ett stycke därifrån. Plötsligt observerade de ett blåaktigt föremål, som på låg höjd försvann i nordlig riktning från trakten av Karstorpssjön. Paret hund blev skrämmd och sprang in i ett buskage. De fick sedan tvinga ut den på promenadvägen igen.

När Susanne kom inrusande i Karstorp kursgård var hon chockad. Hon darrade i hela kroppen och fick hjälp att ringa hem till föräldrarna, som hämtade henne med bil.

Flickan var totalt chockad, när jag kom för att hämta henne, berättar Jan-Åke Andersson, Susannes far. Jag har aldrig sett henne så skakad förut. Någoting har hänt, den saken är klar. En sak kan jag intyga, Susanne är inte mörkrädd. Hon brukar heller inte fantisera. Något skrämmande har inträffat.

Står för vad jag sett!

Både Susanne och hennes föräldrar har klart för sig, hur lätt det är, att folk drar på munnen åt berättelser om 'flygande tefat'. Det har de själva gjort. Ingen i familjen har tidigare trott på vittnesberättelser om liknande händelser.

Men jag har verkligen sett det här, säger Susanne, och det jag själv har sett, vill jag stå för. Det kommer att dröja länge, innan jag går ut ensam igen, om det så är mitt på dagen!

På F6 i Karlsborg har man inte fått in några rapporter om okänd flygtrafik över Skövde den aktuella kvällen.

Men vi har ingen egentlig kontroll över vad som händer i luftrummet på låg höjd nattetid, säger vakthavande officer på F6.

Vår radaranläggning, som används nattetid, täcker bara luftrummet ovanför ett par hundra meters höjd.

Susanne var i alla fall inte ensam om att göra observationen av det okända föremålet över Karstorpstrakten. Förutom Susanne och det medelålders paret har också en man i 30-årsåldern sett ett okänt flygande föremål över platsen vid samma tid.

Cigarrformat UFC över Skaraborg

Tisdagen den 10 november 1981 befann sig 51-åriga Anders Torgrimsson i sin bostad på Timmervägen 16, Södra Ryd, Skövde. Klockan var 05.10 på morgonen. Anders hade nyss kokat sitt morgonté och brett sig en smörgås. Just som han skulle börja sin måltid, kastade han en blick ut genom fönstret och upp mot himlen. Mot den klara horisonten avtecknade sig ett cigarrformat till synes stillastående föremål. I häpenheten över vad han såg, glömde han bort både téet och smörgåsen.

Anders Torgrimsson berättar: -På grund av mitt arbete pendlar jag dagligen mellan Skövde och Hjo. För att komma i tid till mitt arbete måste jag stiga upp tidigt. Den aktuella tisdagsmorgonen var väderet klart, och stjärnorna syntes fortfarande på himlen. I samma stund som jag skulle börja äta, tittade jag ut genom fönstret och upp mot himlen. Till min stora förvåning fick jag i riktning nord-nordost se ett cigarrformat föremål. Det hade fasta konturer och syntes mycket tydligt mot horisonten.

Avtonande ljus.

Jag gick ut på min balkong för att undvika eventuella reflexer från fönsterrutan vid min fortsatta observation av fenomenet. Jag uppfattade, att det var mera grått än silverfärgat. Cigarren hade ett ljus i båda ändarna. Ljusen, som avtonade i styrka in mot cigarrens mitt, hade en färgnyans, liknande ljuset från en bilstrålkastare. Ljustyrkan föreföll dock vara svagare. Föremålet hade en skenbar storlek på omkring 60-70 centimeter. Det förflyttade sig inte, det bara hängde där ljudlöst på himlen. Jag stod på balkongen och iakttog fenomenet i flera minuter. På vilken höjd och på vilket avstånd föremålet befann sig, kan jag inte uttala mig om. Från min balkong på tredje våningen såg jag föremålet en liten bit över några talltoppar.

Blev tagen av händelsen.

Jag blev mycket konfunderad över min upplevelse, och känner mig illa till mods, när jag tänker på händelsen, enär jag inte kan finna någon vettig förklaring till det inträffade. Jag har aldrig tidigare sett något liknande. Jag har inte varit särskilt intresserad, när jag någon gång sett en notis i dagstidningarna om luftfenomen typ flygande tefat. Har helt enkelt inte trott på sådant. Jag har varit kritiskt inställd mot vittnena

och bristen på bildbevis. Nu, efter min egen upplevelse, har jag ändrat min attityd. Trots att jag själv har både kamera och kikare, använde jag mig inte av någondera. Inte heller försökte jag tillkalla något annat vittne. Jag blev så tagen av händelsen, att jag inte företog mig någon-ting! Efter en stund satte jag mig i bilen och åkte i väg för att komma i tid till mitt arbete. Vid den tidpunkten kunde man fortfarande se föremålet. Vad det var, som jag såg, vet jag inte. Men jag vet, att jag aldrig kommer att glömma vad jag såg, säger Anders Torgrimsson.

Telet med vår värld
är att de dumma
är säkra på sin sak
och de kloka
så fulla av tvivel...

Flicka jagades av flygande tefat.

Först trodde jag inte mina ögon. Jag stod stilla och bara tittade på de blinkande ljusen, men när de kom närmare och närmare blev jag rädd och började springa tillbaka mot Karstorp. Jag sprang som jag aldrig förr har sprungit!

När jag kom i backen upp mot kursgården, vände jag mig om igen. Då hängde ett för mig okänt föremål alldeles ovanför trädtopparna. Jag såg tydligt en stålblå, diskusformad kropp med en röd blinkande lampa på undersidans mitt. Jag var övertygad om att det var mig, som föremålet jagade!

Den som berättar är 18-åriga Susanne Andersson Lillegårdsvägen 29C, Skövde. Måndagen den 2 Februari var hon som vanligt ute på en motionsrunda. Hon brukar som regel springa några km. varje kväll.

Den här kvällen hade hon valt att springa från sitt hem i Havstenaområdet ut till Rydskolan och åter, en sträcka på c:a 5 km. Klockan var strax efter åtta på måndagskvällen.

Jag sprang hemifrån och bort till Rydskolan, berättar Susanne. När jag sprang ut märkte jag ingenting särskilt, men på hemvägen, ungefär i höjd med Karstorpssjön, såg jag plötsligt två intensivt vita, blinkande ljus på himlen. Jag uppskattade deras höjd som något lägre än den höjd trafikflygplan brukar ha, men det är svårt att bedöma.

Det kom emot mig.

Först trodde jag, att det var ett flygplan, och jag tittade mot ljusen, samtidigt som jag stannade och pustade lite. Då märkte jag, att ljusen kom emot mig, de blev större och kom närmare.

De kom rakt emot mig, alldeles ljudlöst. Det fanns då inte en människa i närheten, och plötsligt kände jag det, som om ljusen var på väg rakt mot den plats där jag stod. Jag blev rädd och började springa mot Karstorp kursgård.

När Susanne kom i backen upp mot kursgården vände hon sig om och såg, hur ett tefatsliknande, stålblått, fast föremål svävade över trädtopparna helt ljudlöst. I botten på farkosten blinkade ett rött sken. De vita ljusen var borta.

Jag var övertygad om att föremålet jagade mig. Jag hade bara en tanke i huvudet, jag måste in någonstans, så jag rusade in i en av byggnaderna på kursgården. En plats, som jag aldrig tidigare varit på.

Hjälp oss att synas

T-shirt (med UFO-Sveriges emblem)	Färg = vit	S,M,L,XL	Pris: 69:-
	Färg = gul, lj-blå, röd	S,M,L,XL	Pris: 75:-
Sweatshirt - lång ärm (med UFO-Sveriges emblem)	Färg = gul, grå, röd	S,M,L,XL	Pris: 169:-
Jogging - heldress (med UFO-Sveriges emblem)	Färg = gul, grå, röd	S,M,L,XL	Pris: 269:-
Skjorta - kort ärm	Färg = vit, kahki	S,M,L,XL	Pris: 169:-

Beställning sker genom att inbetalningen sker på postgirokonto 452 48 07 - 7, Leif Andersson - Konsult.
Ange på postgiroblanketten, vara, färg och storlek. Frakt tillkommer. Priser är inkl. moms.

VÄSTERBERGSL. UFO-FÖR
Stimmerbo 1207
777 00 SMEDJEBACKEN
Tel 0240-791 46